

Sygn. akt I C 83/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Ogińska-Łagiewka

Protokolant: Alicja Kicka

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 roku w Warszawie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko A. T.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. T. na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 14.537,88 (czternaście tysięcy pięćset trzydzieści siedem 88/100) złotych;

II. zasądza od pozwanego A. T. na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 2.585,28 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 83/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17.02.2014 r. powód (...) Bank S.A. z siedzibą W. wniósł przeciwko A. T. o zapłatę kwoty 14.537, 88 zł, a także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona kwota wynika z zawartej z pozwanym umowy karty kredytowej, na mocy której powód oddał pozwanemu do dyspozycji określony limit kredytowy oraz zobowiązał go do przestrzegania warunków określonych w umowie oraz regulaminie korzystania z karty kredytowej. Pomimo ciążącego na pozwanym obowiązku, nie wywiązał się on z postanowień zawartej umowy, nie dokonywał płatności w ustalonych kwotach i terminach, pomimo licznych monitów i wezwań do zapłaty. W związku z powyższym powód wypowiedział pozwanemu umowę, zaś całe roszczenie stało się wymagalne (pozew – k. 1-5).

Nakazem zapłaty z dnia 1.07.2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu, aby zapłacił powodowi dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu w wysokości 2.585, 28 zł w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty, bądź aby w tym terminie wniósł do Sądu sprzeciw (k. 9).

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz w całości oraz wniósł o przekazanie sprawy do rozpoznania w postępowaniu zwykłym celem zawarcia ugody przed Sądem (sprzeciw – k. 12).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8.11.2007 r. pomiędzy (...) Bank S.A. w K., a A. T. zawarta została umowa o kartę kredytową, mocą której bank zobowiązał się do wydawania kart kredytowych na wniosek posiadacza, uprawniających do korzystania z przyznanego limitu karty oraz obsługi i rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty kredytowej wydanej posiadaczowi, zaś posiadacz zobowiązał się do zapłaty swoich zobowiązań wynikających z wykonanych operacji wraz z należnymi bankowi opłatami i prowizjami związanymi z umową o kartę kredytową (ust. 1). Zgodnie z ust. 14 ww. umowy bank uprawniony był do wypowiedzenia umowy tylko z ważnych przyczyn, w szczególności w przypadku: podania przez posiadacza nieprawdziwych danych, zatajenia informacji mających istotny wpływ na ocenę zdolności kredytowej posiadacza, braku spłaty dwóch kolejnych kwot minimalnych oraz naruszenia przez posiadacza postanowień umowy lub regulaminu. Umowa o kartę kredytową przewidywała limit kredytowy w wysokości 13.600, 00 zł (umowa – k. 29-30; Dane dla założenia karty kredytowej – k. 26, wniosek o wydanie karty kredytowej – k. 27-28).

A. T. nie regulował zadłużenia wynikającego z zawartej umowy w terminie i w sposób w niej określony. Wobec powyższego pismem z dnia 6.05.2013 r. (...) Bank S.A. wezwał A. T. do uregulowania zaległej należności płatniczej wobec banku w wysokości 14.534, 68 zł (wezwanie do zapłaty - k. 24-25). Z uwagi na nieuiszczenie zaległości, bank wypowiedział A. T. umowę o kartę kredytową (bezsporne).

Na dzień 18.06.2013 r. zadłużenie związane z brakiem spłaty zobowiązań po stronie A. T. wyniosło 14.537, 88 zł (wyciąg z ksiąg bankowych - k. 23).

Powyższa kwota nie została na rzecz banku uiszczona (bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy i wskazanych wyżej dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo, jako zasadne, podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. W toku procesu powód domagał się zasądzenia od A. T. kwoty 14.537, 88 zł wskazując, że kwota ta wynika z zawartej przez strony umowy o kartę kredytową. W sprawie bezspornymi pozostawały przy tym okoliczności takie jak zawarcie umowy o kartę kredytową, fakt niewywiązania się z przedmiotowej umowy przez pozwanego, jak i wypowiedzenie pozwanemu umowy o kartę kredytową przez powoda.

Jak wynikało z wyciągu z ksiąg bankowych zadłużenie A. T. w związku z zawartą umową wynosiło na dzień 18.06.2013 r. 14.537, 88 zł. W tym miejscu wskazać należy, iż zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 r. (sygn. akt P 1/10), art. 95 ust. 1 prawa bankowego, w części w jakiej nadawał księgom rachunkowym banków i wyciągom z nich moc dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z konstytucją. Wyciąg z ksiąg bankowych stanowi zatem dokument prywatny, który ocenia się według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c.

Analizując okoliczności niniejszej sprawy Sąd uznał dane wskazane w przedłożonym przez powoda wyciągu z ksiąg bankowych za zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, przyznał zatem temu dokumentowi walor wiarygodności. Dokument ten został opatrzony podpisem pełnomocnika (...) Bank S.A. w W., w toku postępowania pozwany nie kwestionował również obowiązku zapłaty wymienionej w dokumencie kwoty. W związku z powyższym Sąd nie miał podstaw, aby odmówić przyznania przedmiotowemu dokumentowi wiary. W tym miejscu wskazać należy, że Sąd oddalił wniosek pozwanego o skierowanie sprawy do mediacji z uwagi na fakt, że pozwany już w sprzeciwie od nakazu zapłaty wskazywał na chęć zawarcia ugody, przy czym na rozprawie w dniu 8.10.2014 r. wskazał, że nie prowadzi żadnych rozmów ugodowych z powodem. W ocenie sądu w przypadku, gdyby powód był zainteresowany zawarciem ugody stawilby się na rozprawę wyznaczoną celem rozpoznania sprawy.

W związku z powyższym, na podstawie art. 353 § 1 k.c., Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem orzekając jak w punkcie I wyroku.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 1 strona przegrywająca jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zgodnie zaś z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach.

W niniejszej sprawie, z uwagi na uwzględnienie powództwa w całości stroną przegrywającą jest pozwany, winien on zatem zwrócić poniesione przez powoda koszty procesu. Na wysokość tych kosztów składa się opłata sądowa od pozwu w wysokości 182, 00 zł, kwota 3,28 zł tytułem opłaty za przelew oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2400, 00 zł - § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie brak podstaw do przyznania stronie powodowej kosztów procesu w podwójnej wysokości – nie uzasadniał tego ani charakter sprawy, ani stopień jej skomplikowania.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie II wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu.